

egy hivatal mélyén duzzog, ahelyett, hogy a Művelődéstörténeti Tanszék vezető professzora volna." Vekerdi „deviáns” magatartása itt is kiderült, hiszen mindebből csak az nem volt igaz, hogy „duzzog”.

Köszöntője a művelt Magyarország érdekében „egy könyvkiadó vállalat vagy a televízió művelődési főosztályának élén” szerette volna őt látni: „Művelje országunkat, ne a kertjét. Nem Vekerdi érdekében mondom, hanem a jövődő magyarok műveltsége érdekében.” Indoklását Czeizel Endrétől vette: „Ne legyen hátrány a kivételes szellemi képesség!”

Emlékszem, az *Új Forrás* nívódíjra javasolt szerzői közül egyszer azért maradt ki, mert ő is ott volt a „monori erdőn”. Aztán meg azért nem jutott neki hely másféle díjazottak között, mert Lakitelken is ott volt.

Tavaly, Németh László születésének 90. évfordulóján egy beszélgetést szervezett a televízió. Elsőként keresték fel Vekerdi Lászlót, aki tüstént megnevezett három másik Németh-kutatót... A stúdióban is vitathatatlan tisztelet nyilvánult meg iránta. Éppen ezért volt érthetetlen, hogy mire a beszélgetés adására került sor, éppen Vekerdi László textusából maradt a legkevesebb. Méltatlankodásunkra legyintett: „Nem kell vele foglalkozni!”

Ma már Vekerdi László díjakat is kap, de szellemi életünkben most sincs az őt megillető helyen. Vajon – nemzeti és egyetemes műveltségünk érdekében – illő és méltó katedrát mikor kap *Vekerdi Tanár Úr*? Mert ma is jogos Benedek István kérdése: „ki tanítja a tanítókat?” és „ki nem tanítja a tanítókat?” Avagy időtlenül érvényes a Németh László-i *értelmiségi hivatás* definíciója: „Értelmiségi embernek lenni mindig ez volt és ez lesz: segíttelenül segíteni, és megértetlenül megérteni. S ez nem is olyan borzasztó; egyszerűen: szellemi.”

